

РЕШЕНИЕ

№ 1391 /09 .06.2011г.,

гр. Варна

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд – Варна, IX тричленен състав, в публично съдебно заседание на дванадесети май две хиляди и единадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КРЕМЕНА ДАНАИЛОВА

ЧЛЕНОВЕ: РОСИЦА ЦВЕТКОВА

БЛАГОВЕСТА ЛИПЧЕВА

при секретаря М.Т. и с участието на прокурор Станислав Андонов при Варненска окръжна прокуратура, като разгледа докладваното от **съдия Благвеста Липчева адм.д. № 4023** по описа за **2010г.**, за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на чл.185 вр. с чл. 191 ал.2 от АПК.

Образувано е по оспорване от „Мегапорт” ООД, гр. Велико Търново срещу изменената с Решение № 2255-11 от 19.05.2010 год. на Общински съвет – Варна разпоредба на чл.47 ал.1 от Наредбата за обществения ред, съобразно която „От 01.01.2011 год. във всички търговски обекти на територията на Община Варна се забранява употребата на полиетиленови торби за еднократна употреба и се въвежда употреба на биоразградими или оксиразградими /деграленови/ торби със срок на разграждане от 24 месеца. При нарушение на ал.1 се налага глоба или имуществена санкция в размер от 200 до 2000 лв. за всяко констатирано нарушение и при повторно нарушение глоба или имуществена санкция в размер на 2000 лв.”.

Жалбоподателят твърди, че в атакуваната й част оспорената норма от Наредбата е издадена при липса на компетентност, в противоречие с относимите материално правни разпоредби и с целта на закона. Поддържа, че Общинският съвет не разполага с правомощието да забранява употребата на определен вид опаковки в търговските обекти на територията на Общината. Сочи, че атакуваната норма е в противоречие с чл.37 §1 и §2 от Договора за функциониране на ЕС, с чл.18 от Директива 94/62/ЕО на ЕП и на Съвета, както и с чл.4 от Наредбата за опаковки и отпадъците от опаковки, приета с ПМС № 41/26.02.2004 год. Излага, че изменената разпоредба е в колизия с целта на Закона за управление на отпадъците, тъй като използването на полиетиленови торби е по- екологично от употребата на биоразградими и оксиразградими торби, а и отпадъците от полиетилен могат да се рециклират многократно. Твърди, че „Дегрален” е регистрирана търговска марка, а включването й като пояснение в съдържанието на чл.47 ал.1 от Наредбата противоречи на чл. 18 ал.4, чл.19 ал.1 и ал.2 от Конституцията и чл.19 от Закона за защита на конкуренцията.

В о.с.з., чрез пълномощник, адвокат Събин Събев от Великотърновска адвокатска колегия поддържа жалбата и моли съда да я уважи, ведно с присъждане на осъществените по делото разноски.

След съобщаване на оспорването по реда на чл.188 във вр.с чл.181 ал.1 и ал.2 от АПК не са постъпили други жалби от против оспореното изменение на Наредбата за обществения ред.

Ответникът, чрез процесуален представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Поддържа, че атакуваната норма е приета на основание чл.17 ал.1 т.6 и т.8 от ЗМСМА и не е в противоречие със сочените от жалбоподателя материалноправни разпоредби. Поддържа, че с решение от 10.03.2011 год. на ОбС –Варна е прието ново изменение на редакцията на чл.47 ал.1, в резултат на което понятието „деграленови” е

отпаднало. По същество моли съда да отхвърли оспорването, ведно с присъждане на осъществените по делото разноски. Възражава, че адвокатското възнаграждение на пълномощника на „Мегапорт“ ООД е прекомерно и моли съда да го намали.

Представителят на Варненска окръжна прокуратура дава заключение за неоснователност на оспорването.

По допустимостта : Съобразно приложеното удостоверение за актуално състояние, вписаният в ТР по партидата на оспорвания предмет на дейност е „производство и търговия с полиетиленов и хартиен амбалаж, опаковки и опаковъчни машини за всички видове стоки“. Атакуваната разпоредба от Наредбата за обществения ред на Община Варна въвежда забрана за употребата на полиетиленови торби за еднократна употреба във всички търговски обекти на територията на Общината, поради което съдът приема, че жалбата, инициирала настоящото производство, е релевирана от активно процесуално легитимирано лице, чиито права и законни интереси са засегнати от оспорения подзаконов нормативен акт. Налице е правен интерес от обжалването, с оглед на което жалбата се явява допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Във връзка с направеното от ответника възражение относно допустимостта на производство по отношение на изменената в хода на процеса редакция на атакуваната норма от Наредбата за обществения ред чрез отпадане на понятието „деграленови“, настоящият състав съобрази следното: Съпоставката на двете редакции на чл.47 ал.1 съобразно Решение № 2255-11 от 19.05.2010 год. и Решение № 3180-13 от 09/10.03.2011 год. сочи, че приетото в хода на процеса „изменение“ се изразява в отмяна на пояснението „деграленови“. В останалата си част разпоредбата не е изменена или отменена. Жалбата, инициирила настоящото производство, е депозирана на 13.12.2010 год., а с влязло в сила определение на съда от 22.12.2010 год. по ч. адм. дело № 4046/2010 год. действието на атакуваната норма от подзаконовия нормативен акт е спряно. Този съдебен акт, по аргумент от чл. 233 ал.1 от АПК, е произвел своето действие преди настъпването на неговия стабилитет, в резултат на което към 01.01.2011 год. изпълнението на оспорената норма е било спряно и тя не е произвела каквито и да е правни последици. Към момента на приключване на устните състезания по делото в резултат на частичната отмяна на понятието „деграленови“ от първоначалната редакция на чл.47 ал.1, целеният от оспорвания правен ефект по отношение на отмяната на това пояснение е постигната. Правният интерес на жалбоподателя досежно тази част от нормата е отпаднал и не съществува към момента на приключване на устните състезания по делото. Този извод се подкрепя и от нормата на чл. 195 ал.1 от АПК, съобразно която съдебното решение, с което се отменя подзаконов нормативен акт няма обратно действие, респективно- то не премахва породените от акта правни последици от датата на неговото издаване, а действа занапред от деня на настъпване на стабилитета на съдебния акт. Тъй като този правен ефект вече е постигнат с отмяната на нормата в коментирания й част, а и изпълнението й е било спряно от началният й момент на действие, то съдът намира, че на основание чл. 196 вр. с чл.159 т.4 от АПК производството, в частта по отношение на съдържащото се в чл.47 ал.1, изр. първо **пояснение в скоби „/ деграленови/“** следва да се прекрати. / така и Определение № 190/07.01.2009 год. по адм. дело № 15562/2008 год. , Определение № 1861 от 12.02.2010 год. по адм. дело № 1304/2010 год. и определение № 7493/12.07.2007 год. по адм. дело № 6197/2007 год. – ВАС/.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема от фактическа страна за установено следното:

На заседание на Общинския съвет – Варна, проведено на 19.05.2010г., на основание чл.21 ал.1 т.13 и т.23 ал.2 от ЗМСМА, по Протокол № 23 е гласувано решение, с което е прието оспореното изменение на чл.47 ал.1 от Наредбата за обществения ред. За него са гласували единодушно всички присъстващи 26 общински съветници.

От извършената от съда справка относно общоизвестния факт на публикацията в Интернет в сайта на Община Варна, раздел „Проекто-документи“ се установява, че проектът за изменение на Наредбата, **без мотиви към него**, е публикуван на интернет страницата на

Община Варна на 27.04.2010 год., като е указана възможността на заинтересованите лица да предоставят в 15 - дневен срок своите предложения и становища по проекта. След изтичането на визирания период, изменението на атакуваната Наредба е прието на проведеното на 19.05.2010 год. заседание на Общински съвет – Варна. Видно от осъществената справка за публикациите в Интернет на сайта на Община Варна и Общински съвет, Наредбата за обществения ред, в редакцията ѝ съобразно коментираното решение, е публикувана. Независимо от изричните указания на съда във връзка с представянето на всички доказателства във връзка с приемането на оспореното изменение, ответникът не е ангажирал доказателства за публикуването на поканата за процесното заседание в средствата за масово осведомяване, на дневния ред и оповестяването на датата, часа и мястото на заседанието. От представеното предложение за промяна / л.68/ е видно, че то е по инициатива на общински съветник, който не е изложил конкретни мотиви във връзка с предложената редакция на процесната разпоредба. Съобразно обективизираните изявления в Протокол № 12 от 22.04.2010 год. от съвместно заседание на ПК „Обществен ред и сигурност” и ПК „Правна комисия”, вносителят на предложението е посочил, че тази промяна е „в интерес на целия град”.

С Решение от 09.03./10.03.2011 год. по Протокол № 32 от заседание на ОбС- Варна, в присъствието на 33- ма съветници и с единодушие е прието ново изменение на процесната разпоредба, по силата на което е отпаднало понятието „деграленови” от предходната редакция. Наредбата за обществения ред, в редакцията ѝ съобразно посоченото Решение от 09.03/10.03.2011 год. също е публикувано в сайта на Община Варна.

От заключението на вещото лице по проведената СЕ, кредитирано от съда като обективно и компетентно дадено на базата на притежаваните специални знания и неоспорено от страните, се установява, че разликите между полиетилен, биоразградимите и оксиразградимите полимери са в метода на получаването им, механизма на разграждане и в тяхното приложение. Обикновените полимери се получават чрез полимеризация на етилен, биоразградимите полимери - от растителни суровини, а оксиразградимите са обикновени полимери, съдържащи добавки, спомагащи за регулираното им разграждане. За биоразградимите полимери то се осъществява в резултат на въздействието на микроорганизми, а при оксиразградимите- в следствие на разкъсване на полимерните молекули и окислителни процеси, подпомагани от топлина и светлина. Механизмът на разграждане на обикновения полиетилен е сложен физико- химичен процес, като в зависимост от основния фактор на въздействие деструкцията бива : термична, окислителна и светлинна. Механизмът на разграждане на биоразградимите полимери е изцяло микробиологичен процес, а оксибиоразградимите пластмаси се разграждат на етапи. Първият от тях включва механизъм на разграждане на обикновения полимер, а вторият – биоразграждане като биополимерите. В резултат на първите два етапа настъпва и третият - биодegradация /асимилиране от микроорганизми/. Добавките, които се съдържат в оксибиоразградимите пластмаси имат за цел да ускорят процесите на разграждане, за които отново е необходимо наличие на светлинно облъчване, топлина и кислород. Оксиразградимост на обикновените полимери се постига чрез влагането при производството им на добавки - концентрати, чийто състав не е детайлно известен. В о.с.з. вещото лице уточнява, че без светлина и кислород, както полиетиленовите, така и оксиразградимите торби не биха могли да се разпаднат. При условие, че те са заровени в земята или на бунище, то процесът на degradation не би могъл да се осъществи. Наличието на добавка в оксиразградимите полимери влияе върху тяхното рециклиране, тъй като този рециклиран материал е възможно да се употреби за продукти, които се ползват по- дълго време /напр. тръби/, а добавката ускорява процеса на разграждането им. Оксиразградимите торбички се разграждат по – бързо от полиетиленовите, но полиетиленът не е вредно вещество. Той е само механичен замърсител, който отделя вредни емисии единствено при горене. В него няма тежки метали, а приблизителният период на разпад е индивидуален и зависи от

дебелината му, слънцегреенето и наличието на кислород. Вещото лице излага, че не е възможно да се уточни периодът на пълно разграждане на една торбичка до краен продукт.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Предмет на оспорване е разпоредба от нормативен административен акт, чиято валидност е обусловена от наличието на материална, териториална и йерархична компетентност на нейния издател, както и от спазването на изискуемата писмената форма и процедура за неговото разгласяване.

Съобразно чл.76 ал.3 от АПК и чл.21 ал.2 от ЗМСМА Общинският съвет е компетентен да издава в изпълнение на правомощията си по чл.21 ал.1 от ЗМСМА наредби, с които да урежда съобразно нормативните актове от по- висока степен обществени отношения с местно значение. Нормата на чл.80 от АПК предвижда субсидирано приложение на Закона за нормативните актове, съобразно чл.8 от който Общинските съвети уреждат с издаваните наредби обществени отношения от местно значение, **които не са уредени** от нормативни актове от по- висока степен. В случая, решението на ответника, с което е изменен чл.47 ал.1 от Наредбата за обществения ред е издадено на основание чл. 21 ал.1 т.13 от ЗМСМА, регламентиращ правомощието на ОбС да решава и други въпроси от местно значение, които **не са от изключителната компетентност на други органи.**

Обществените отношения, свързани с екологосъобразното управление на отпадъци, като съвкупност от права и задължения, решения, действия и дейности, свързани с образуването и третирането им, както и формите за контрол върху тези дейности са уредени със Закона за управление на отпадъците. Той определя и изискванията към продуктите, които след крайната им употреба образуват масово разпространени отпадъци, а управлението на отпадъците се осъществява с цел да се предотврати, намали или ограничи вредното им въздействие върху човешкото здраве и околната среда- арг. от чл.1. Съобразно §1 т.1 от ДР на ЗУО, отпадъкът е вещество, предмет или част от предмет, от който притежателят се освобождава, възнамерява да се освободи или е длъжен да се освободи и попада в една от категориите, изброени от б. „а” до б. „р”. Масово разпространените отпадъци, по аргумент от т.12 от ДР на ЗУО, са вид отпадъци, които се образуват след употреба на продукти от многобройни източници на територията на цялата страна и поради своите характеристики изискват специално управление. Съгласно чл.16 ал.1 от ЗУО, Кметът на Общината организира управлението на дейностите по отпадъците, образувани на нейна територия, съгласно изисквания на този закон и наредбата по чл.19. Легалната дефиниция на понятието „управление на отпадъците” се съдържа в т.20 от ДР на ЗУО и определя тази дейност като операции **по събиране, транспортиране, обезвреждане и оползотворяване** на отпадъци и осъществяването на контрол над тези операции. Условието и реда за изхвърляне, събиране, транспортиране, оползотворяване и обезвреждането на масово разпространени отпадъци на територията на Общината се определят с наредба на Общинския съвет, съгласно законовата делегация по чл.19 от ЗУО. Тя обаче не предвижда възможност за забрана на употребата на определена опаковка в търговските обекти. ЗУО регламентира редица изисквания към продуктите, след чиято употреба се образуват масово разпространени отпадъци, но не възпрепятства пускането на пазара на опаковки, след употребата на които тези отпадъци се образуват. На контрол подлежи съответствието на състава на опаковките с изискванията на наредбите по чл.24 ал.2 от с.з., но той не се осъществява нито от Кмета на Общината или Общинския съвет, а от предвидените в чл. 99 от ЗУО органи - Председателят на ДАМТН, Председателят на Комисията за защита на потребителите, Министърът на здравеопазването или упълномощени от тях лица. С цитираната норма на чл.24 ал.2 от ЗУО е делегирана компетентност на **Министерски съвет** за приемането на Наредби, с които да се определят изискванията за третиране и транспортиране на отпадъци и изискванията към продуктите, след чиято употреба се образуват масово разпространени отпадъци. На това основание, с ПМС № 41/2004 год. е приета Наредба за опаковките и отпадъците от опаковки, с която се определят изискванията

към тези продукти. Съгласно чл.2 от същата, тя е приложима за всички видове опаковки, пуснати на пазара на страната и за всички отпадъци от опаковки, вкл. използвани или изхвърляни при извършването на търговска дейност. По аргумент от т.12 от ДР на Наредбата, изделията **за еднократна употреба, като торбички**, които се предлагат непосредствено на клиента в мястото на продажба заедно с продуктите, за чието опаковане са предназначени, също се считат за опаковки. Наредбата предвижда редица изисквания към производството на опаковки, включително да се позволи тяхната многократна употреба **или** /алтернативно/ да се осигури оползотворяването им, включително чрез рециклиране. Цитираната норма на чл.4 ал.1 т.2 не въвежда изрична забрана за производството и разпространението на еднократно употребими опаковки, а определя съгласно чл. 1 ал.2, т.3 б. „в” многократната им употреба като **цел** на Наредбата. Посочената подзаконова разпоредба е в съответствие с чл.11 ал.1 от ЗУО, който при неизпълнението на тази цел установява задължение за заплащане на продуктова такса по чл.36 от ЗУО. Разпоредбата делегира на **Министерски съвет** и правомощието да определи с Наредба размера и реда за заплащането на тази такса. На това основание е приета Наредбата за определяне на реда и размера за заплащане на продуктова такса за продукти, след употреба на които се образуват масово разпространени отпадъци. Тази такса е дължима и от производителите на **полимерни торбички**, които, съобразно §1 т.4 от ДР на коментирания Наредба, представляват торбички с дръжки, произведени от полимерни материали, получени от невъзобновяеми енергийни източници, използвани от потребителите за държане, опаковане и пренасяне на стоки.

Така очертаваният нормативен регламент сочи, че правоотношенията във връзка с производството и пускането на пазара на опаковки, включително относно полиетиленовите торби за еднократна употреба, са уредени със ЗУО. Същият предвижда изискванията към продуктите, след чиято употреба се образуват масово разпространени отпадъци и повторното им използване, рециклиране и оползотворяване да бъдат определени на подзаконово нормативно ниво, но делегира **изключителната компетентност за това на Министерски съвет**. Общинските съвети са оправомощени да приемат наредба само в обхвата на материалната компетентност, очертана в чл.19 от ЗУО, която не включва възможност за налагане на каквито й да е изисквания на местно ниво по отношение на вида опаковки и тяхната употреба в търговските обекти. Съобразно чл. 75 ал.2 от АПК и чл.7 ал.2 от ЗНА, приложим на осн. чл.80 от АПК, наредба се издава за прилагане на отделни разпоредби или други подразделения на нормативен акт от по- висока степен. Съгласно чл. 76 ал.1 от АПК нормативните актове се издават от изрично овластени от Конституцията или закон органи, а компетентността за това не може да се прехвърля. Недопустимо е с наредба на ОбС да се преуреждат обществени отношения, регламентирани с актове от по- висока степен, които в случая не съдържат норми, забраняващи и възпрепятстващи употребата на еднократни полиетиленови торбички в търговските обекти. Ето защо, настоящият състав приема, че **Общинският съвет не е материално компетентен** да приема подзаконов нормативен акт, с който да установява такава забрана, нито да предвижда санкции за нейното неизпълнение. Регулирането на тази материя е възложено в изключителната компетентност на Министерския съвет, поради което нормата на чл. 21 ал.1 т.23 от ЗМСМА е неприложима. Нормата на чл.19 от ЗУО също не оправомощава ответника с такава материална компетентност, с оглед на което оспорената част от атакувания нормативен акт, като издадена от некомпетентен орган, е нищожна.

Горният краен правен извод не се променя от обстоятелството, че оспореният чл.47 ал.1 е част от Наредбата за обществения ред на Община Варна. Съгласно чл.1 ал.1 от същата, с нея се уреждат обществените отношения, свързани с осигуряването и опазването на обществения ред, природосъобразна екологична среда и чистота на населените места. Визираната норма сочи, че с този подзаконов акт се регламентират различни правоотношения, както и изисквания към физическите и юридическите лица, дефинирани общо като „обществен ред”. Същият, съобразно практиката на ВАС и Решение № 7 на КС по конст. дело № 1/1996 год. следва да се тълкува в смисъл на „ установеният с

нормативни актове ред, който осигурява нормалното спокойствие и възможност да се упражняват съответните граждански права”. По аргумент от чл.21 ал.1 т.23 от ЗМСМА, посочен като правно основание за приемане на Решението на ОбС за изменение на чл.47 ал.1 от Наредбата, Общинският съвет е компетентен да приема норми за поведение, с които решава въпроси от местно значение, но само при условие, че те не са от изключителната компетентност на други органи и са в сферите, предвидени в чл.17 ал.1 от ЗМСМА. В т.8 от ал.1 на цитираната норма е посочена сферата на опазване на околната среда, но нейното регулиране и управляване следва да е в рамките на закона, респективно- „ установеният с нормативни актове ред”. Само по себе си правомощието на ОбС да регламентира правопорядък с местно значение, чрез уредбата на правоотношения, свързани с обществения ред, не дерогира приложението на разпоредбите на чл. 75 и сл. от АПКи ЗУО, нито му предоставя правомощие да изема изключителната компетентност на други органи и да преурежда, в несъответствие с нормативните актове от по- висока степен, уредени от тях обществени отношения.

В изпълнение на задължението си по чл. 168 ал.1 от АПК вр. с чл.196 от АПК, осъществявайки служебна проверка на оспорената част от нормативния акт на всички основания по чл.146 от АПК, настоящият състав намира, че същият е издаден в изискуемата писмена форма, при наличие на необходимия по чл.27 ал.2 кворум, обикновено мнозинство и при спазване на чл.78 ал.3 от АПК относно неговото разгласяване. Изменението на Наредбата за обществения ред, приета с Решение № 2255-11 от 19.05.2010 год. е публикувано на интернет страницата на Община Варна. Съдът приема, че с тази публикация подзаконовият нормативен акт е разгласен по друг подходящ начин съобразно алтернативната възможност, установена в чл.78 ал.3 от АПК.

Горната фактическа установеност обуславя извод, че при издаване на оспореното изменение на Наредбата са допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в неспазване на императивни процесуални разпоредби относно подготовката и приемането на нормативни актове. Съобразно чл.26 ал.2 от ЗНА вр. с чл.80 от АПК, преди внасянето на проект за нормативен акт съставителят на проекта го публикува на интернет страницата на съответната институция, заедно с мотивите към него, като на заинтересованите лица се предоставя най- малко 14- дневен срок за предложения и становища по проекта. Съдържанието на мотивите, съответно доклада, е определено от чл.28 ал.2 от ЗНА, а съгласно ал.3 проект на нормативен акт, към който не са приложени мотиви, не се обсъжда от компетентния орган. В случая, към проекта за изменение липсват каквито и да е мотиви, а обсъжданията в двете комисии не се субсимира в нито едно от изискванията на чл.28 ал. 2 от ЗНА. Отделно от това, независимо от указанията на съда, в хода на делото не бяха ангажирани доказателства от ответника за предварителното обявяване на Проектът за дневен ред на процесното заседание, както и за обсъждането на проекта за изменение, заедно с представените становища, предложения и възражения съгласно чл. 77 от АПК от общинските съветници на проведеното заседание. Всички тези процесуални нарушения са съществени, тъй като ако не бяха допуснати, ответникът би достигнал до друг краен правен резултат.

Необходимо е да се посочи още, че по силата на чл.10 ал.1 от ЗНО, обществените отношения от една и съща област се уреждат с един, а не с няколко нормативни актове от същата степен. Оспорената разпоредба предвижда забрана за търговците във връзка с масово разпространени отпадъци, но независимо от нейните адресати и приложно поле тя не е включена нито в Наредбата за реда за провеждане на търговска дейност на територията на Община Варна, нито в Наредбата по чл.19 от ЗУО. При условие, че ответникът с разполагаше с компетентност да приеме процесната забрана и съответната санкция, то по аргумент от чл.10 ал.2 от ЗНО, при наличието на издаден нормативен акт в тази област, именно той следваше да се допълни, а не да се изменя Наредбата за обществения ред, представляваща друг акт от същата степен.

Преценявайки материалната законосъобразност на оспорената разпоредба на чл.47 ал.1 от Наредбата, настоящият състав намира, че тя не е в противоречие с нормите на чл.37 §1 и §2 от Договора за функциониране на ЕС, в качеството му на първичен източник на правото на ЕС. Визираните разпоредби предвиждат задължения за държавите- членки в ЕС във връзка с вноса или износа между тях, но не са приложими по отношение на регионални ограничения в рамките на една държава - членка. За разлика от Учредителните договори, директивите са производен източник на правото на ЕС, чието основно предназначение е да дадат задължителни предписания на държавите – членки чрез посочване на необходимия резултат, който следва да бъде постигнат чрез формите на вътрешното право. В общия случай, нормите на директивата нямат директен ефект, но са непосредствено приложими. Принципът на непосредствена приложимост определя автоматичното превръщане на разпоредбите на директивите след влизането им в сила в действащо право в държавите - членки. От това следва, че независимо дали една директива е надлежно транспонирана, то националните норми не могат да ѝ противоречат. Това е така, тъй като и след изпълнението ѝ от държавата тя остава действащо право, което има примат над националните норми. Недопустимо е те да ѝ противоречат, а всяка колизия с вътрешно правна норма следва да бъде преодоляна чрез оставянето на последната неприложена. Съпоставката между горепосочения национален регламент на коментирания обществени отношения и нормативния резултат, указан с Директива 94/62/ЕО на ЕП и на Съвета от 20.12.1994 год., в консолидираната ѝ версия съгласно измененията с Директива 204/12/ЕО на ЕП и Съвета, Директива 2005/20/ЕО и Регламент № 219/2009 год. на ЕП и на Съвета, обуславя извод, че Директива 94/62/ЕО е транспонирана изцяло и в срок. Поради това, въпросът за наличието на директен ефект на нейните разпоредби не може да се поставя, респективно- безпредметно е да се изследва дали нормата на чл.18 от нея е годна да породи права или задължения за частно лице, защитими пред национален съд и дали отговаря ли на критериите, обуславящи директния ефект - яснота, конкретност, изчерпателност, безусловност и завършеност. В частност, националната нормативната уредба не пречи пускането на пазара на опаковки, които отговарят на разпоредбите на коментирания Директива. Оспорената норма на чл. 47 ал.1 от Наредбата за Обществения ред на Община Варна обаче пряко противоречи на нормата на чл.18 от Директивата. Тъй като тя е не само непосредствено, но и тълкувателно приложима по отношение на вътрешното право, независимо от липсата на директен ефект, то настоящият състав приема, че оспореният чл.47 ал.1 от Наредбата се явява материално незаконосъобразен като противоречащ на визираната общностна норма. По силата на принципа на примата, дори и в случай, че в тази си част подзаконовият нормативен акт не бе нищожен, нито оспорен по съдебен ред, то отново процесната разпоредбата не би следвало да се прилага от националните органи именно поради противоречието си с посочената норма от правото на ЕС. Тя е в колизия и с горепосочените разпоредби от по-високи по степен национални нормативни актове, което обуславя извод за нейната материална незаконосъобразност.

Всичко гореизложено мотивира настоящият състав да приеме, че Наредбата за Обществения ред, в оспорената ѝ част, като издадена от некомпетентен орган представлява нищожен подзаконов нормативен акт, чиято недействителност следва да бъде обявена от съда.

С оглед изхода на спора и направеното искане, на осн. чл.143 ал.1 от АПК в полза на жалбоподателя следва да се присъдят осъществените в настоящото производство разноски, редуцирани поради прекомерност относно заплатеното адвокатско възнаграждение по изрично искане на ответника. По аргумент от чл.78 ал.5 ГПК вр. с чл.144 от АПК и §2 от ДР на Наредба № 1/2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в тежест на ОбС следва да се възложи трикратния размер на посоченото в Наредбата възнаграждение по административни дела, възлизащо на сумата от 450 лв.. Към нея следва да се прибави и размерът на другите разноски по делото от общо 430 лв., в резултат на което общата дължима сума е 880 лв.

Така мотивиран и на основание чл.193 ал.1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело № 4023/2010 год. в частта, с която е оспорено пояснението в скоби „деграленови“ на **чл. 47 ал.1** от Наредбата за обществения ред на Общински съвет – Варна, изменен с Решение № 2255-11 от 19.05.2010 год. на Общински съвет Варна по Протокол № 23, отменен относно пояснението в скоби „деграленови“ с Решение № 3180-13 от 09 и 10.03.2011 год..

ОБЯВЯВА нищожността на чл.47 ал.1 от Наредба за обществения ред на Общински съвет – Варна, изменен с Решение № 2255-11 от 19.05.2010 год. на Общински съвет Варна по Протокол № 23.

ОСЪЖДА Общински съвет – Варна да заплати на „Мегапорт“ ООД, със седалище и адрес на управление : гр. В. Търново, ул. „Никола Габровски“ № 81, представлявано от управителя М.Б.А. **сумата от 880 /осемстотин и осемдесет/ лв.**, представляваща осъществените в настоящото производство разноски.

РЕШЕНИЕТО, в прекратителната си част, има характер на определение и подлежи на обжалване с частна жалба в 7-дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд. В останалата си част, решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд.

След влизане в сила на решението същото да бъде обнародвано по реда на чл.194 от АПК.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

Решението е потвърдено от Върховен административен съд с Решение № 16368/12.12.2011 г., по Административно дело № 9447/2011 г. III отд.